לקמן מה.], ב) [לקמן כח.], ג) [לקמן לג:],
חמיד פ״ה מ״ג, ב) ס״ח

תורה אור השלם

ו. וְאַתַּה וֹבַנֵיךְ אַתַּךְ

תשמרו את כהנתכם

יִּנְשְּׁבְּיוּ דְּי אָוּז בְּיֻשְּׁנְּבְּּח לְכָל דְּבָר הַמִּזְבֵּח וּלְמִבֵּית לַפְּרֹכֶת וַעֲבַדְתֶּם

עברת מַתָּנָה אָתַן אֶת כְּהָנָתְכֶם וְהַזָּר הַקְּרֵב בִּהְנַתְכֶם וְהַזָּר הַקְּרֵב

2. וְנָתְנוּ בְּנֵי אֲהֶרֹן הַכּּהֵן אַשׁ עַל הַמִּוְבָּחַ וְעָרְכוּ

יקו א א 3. אֲשֶׁר יַחְדֶּר נֶמְתִּיק סוֹז בְּבֵית אֱלֹחִים נְהַלֵּן בְּרָגָשׁ: תהלים נה ט

הגהות הב"ח

(א) גמ' בין דבר פסול

ארבע פייסות היו שם

אובע פייטוו והיו שם וכו': למה מפייסין: (ב) רש"י ד"ה אי הכי כו' מבית לפרוכת הוא

מוסף רש"י

להרגיש כל העזרה. להרצות הרגש מהלך פסיעות וקול מחלת

. עבולות בעזרה (לקחו לג:).

עצים על הָאַשׁ:

יומת:

ַהַנְּר הַקְּרֵב במדבר יח ז

ויקרא א ז

תהלים נה טו

א [מיי' פ"ט מהלכות ביאת תקדש הלכה ז]: מקדש הלכה ה: בא ב מייי שם הלכה ה: בב ג מיי' פ"ד מהלכות תמידין הלכה א: בג ד שם הלכה ב:

רבינו חננאל

בעיא דרבא לטעמיה דלוי היא, דרב לא שנא בפנים ולא שנא בחוץ מיתה אבל עבודת סילוק . לא. ולוי הוא דשני ליה, ומשום הכי בעי עבודת סילוק בהיכל, לפנים מדמינן ליה ואינו לפנים מומינן ליה ואינו חייב מיתה, או לעבודת דלחוץ מדמינן ליה וחייב. ופשטה כלפנים. מדהוה ופשטה כלפנים, מדהה ליה למכתב מבית לפרכת וכתב ולמבית לרבויי אפי׳ בהיכל. אלא מעתה כיון שאפי׳ בהיכל בעבודת מתנה הוא דחייב, זר שסידר הלחם הפנים בשלחן ליחייב. ודחינן . בעינן מלאכה תמה, וזו אינה מלאכה תמה. דהא לבונה. **סידר בזיכין** כו׳ . בענין הזה. תניא כוותיה בענין הוה: הניא כוחניה. דרב עבודות שזר חייב עליהן מיתה זריקה בין לפנים בין לפני ולפנים והמזה בחטאת העוף, והמזה והמקטיר בעולת העוף. והמנסך ג' לוגין יין וג' לוגין מים. תניא כוותיה . דלוי עבודות שהזר חייב עליהז מיתה. המרים את ישבמצורע, והמעלה על המזבח בין דבר כשר בין דבר פסול. למה מפיסין. כלומר, למה מפיסין וחוזרין ומפיסין עד ד' פייסות. א"ר יוחנן כדי להרגיש העזרה. במה מפיסין. רב נחמן אמר בבגדי חול. ואמר מנא אמינא לה, ודחי לה רב ששת, ואמר הוא בבגדי קודש מפיסין, ואמר מנא . אמינא לה. ואע״ג דדחי לה רב נחמן כיון דאיסורא היא כרב ששת מוקמינן לה, כדקיימא לן הלכתא

תום' ישנים דמי נמי לסידור בזיכין שעדיין חסרין הם הקטרה, ובהזאות של מצורע נמי כתיב [שם יד, טו יו] והוה מן השמן באלבעו שבע פעמים וגו' ומיתר השמן אשר על כפו יתן הכהן על תנוך אוזן וגו', הילכך איצטריך לאשמועינן דעבודות תמות נינהו, ולהכי לא ממטט להו מוטדדמה מתנה אין עבודה שיש אחריה עבודה לא. אלא ש"מ דעברות מנחוע פיסה. ה"ר יוסף. ועוד [י"ל] שלוה לא הולרך הפסוק דפשיטא דעבודות ממומ הן, אלא בא להשמיענו דאע"ג דלא שייכי כולי האי הן עבודות כיון שלורך מזבח הן. לאתויי שבע הואות.

. כרב ששת באיסורי.

מעתה זר שםידר את המערכה ליחייב. לא ידענא למאן פריך ומאי אי אמרת בשלמא יש כאן ונראה לי דפריך אהא דקאמר לעיל דאזריקה מיחייב אע"ג דאיכא בתרה הקטרה ומכל מקום מחייבת עלה כיון דבדם מיהת עבודה תמה היא א״כ אסידור 🏻 שהכהן גדול מכניס שם לקטורת יוה״כ ומניחן בין הבדים ואח״כ אחר

מטרכה ליחייב דליכה בחרה בחידור עלי מערכה מידי ומשני איכא סידור שני גזירין וכן יש לפרש כל הסוגיא והא דפריך לעיל גבי זר שסידר את השלחן ליחייב יש לפרש כן וקל להבין ומשני איכא בזיכין והני חשיבי כולהו כחד ולא דמו לזריקה והקטרה דהקטרה לא מעכבא:

והמוה בחמאת העוף. משום דלה דמיה להחרים שחין לו קבלה בכלי אלא אוחז בראש ובגוף ומזה ועוד שאין למזבח אלא דמה להכי נקטה באפי נפשה: והמקמיר בעודת העוף. תימה לי אמאי לא

קאמר נמי והממלה בעולת העוף ועוד קשיא לי ליתני המקטיר בכל הקדשים ובתוספתא דובחים עיינתי וקתני סתמא והמקטיר וקתני בה נמי והממלה בעוף ותוספתא שלי מוטעת היא ול"ע בתוספתא אחרת ולפי הספרים שלי נראה לי דהכי פירושו והמקטיר בעולת העוף ואף המקטיר אף בעולת העוף ומשום דבחטאת העוף לא מיחייב אלא בהואת דמה דלית בה הקטרה מה שאין כן בכל הקדשים קאמר דבעולת העוף חייב אף המקטיר דלא מיבעיא במילוי דמה דאיתא נמי בחטאת העוף אלא אפילו בהקטרתה דליכא דכוותה בחטאת העוף ולא מיבעיא בהקטרה דשאר ובחים דשייך בכל הזבחים אלא אפילו בעוף דאיכא חטאת העוף דלית בה הקטרה אפילו

הכי בעולת העוף חייב: זריקת דם בין לפנים בין לפני ולפנים והמזה בחמאת העוף. כחד חשיב להו ומקטיר בעולת העוף הרי תרי וניסוך היין

והמים הרי ארבע: והמעלה על גבי המובח בין דבר כשר כו'. בכלל זה יש זריקה והזאות והקטרות וניסוך היין והמים שהרי כולן עולין

על גבי המובח:

בבגדי חול ורב ששת אמר יבבגדי קדש רב נחמן אמר בבגדי חול דאי אמרת בבגדי קדש איכא בעלי זרועות דחמסי ועבדי רב ששת אמר בבגדי קדש דאי אמרת בבגדי חול אגב חביבותיה מיקרו ועבדי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן סימסרון לחזנין והיו מפשיטין אותן את בגדיהן ולא היו מניחין עליהן אלא מכנסים בלבד מאי

יולמבית לפרוכת ועבדתם אל מבית לפרוכת הוא דעבודת מתנה ולא עבודת סילוק הא בחוץ אפילו עבודת סילוק אי הכי ועבדתם נמי אל מבית לפרוכת הוא דעבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה הא בחוץ אפילו עבודה שיש אחריה עבודה ועבדתם הדר ערביה קרא בעי רבא עבודת סילוק בהיכל מהו לפנים מדמינן ליה או לחוץ מדמינן ליה הדר פשמא מבית ולמבית אלא מעתה זר שםידר את השלחן ליחייב איכא סידור בזיכין סידר בזיכין ליחייב איכא סילוק והקטרה זר שסידר את המנורה ליחייב איכא נתינת פתילה נתן פתילה ליחייב איכא נתינת שמן נתן שמן ליחייב איכא הדלקה הדליק ליחייב הדלקה לאו עבודה היא ולא והתניא יונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש ילימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בכהן כשר ובכלי שרת הצתת אליתא עבודה היא "הדלקה לאו עבודה היא אלא מעתה זר שסידר את המערכה ליחייב איכא סידור שני גזירי עצים סידר שני גזירין ליחייב איכא סידור אברים והא אמר רב אםי יאמר רבי יוחנן יזר שםידר שני גזירי עצים חייב בהא פליגי מר סבר עבודה תמה היא ומר סבר לאו עבודה תמה היא תניא כוותיה דרב תניא כוותיה דלוי תניא כוותיה דרב עבודות שזר חייב עליהם מיתה זריקת דם בין לפנים בין לפני ולפנים והמזה בחמאת העוף והממצה והמקמיר בעולת העוף והמנסך שלשה לוגין מים ושלשה לוגין יין תניא כוותיה דלוי עבודות שזר חייב עליהן מיתה המרים את הרשן ושבע הזאות שבפנים ושבמצורע והמעלה על גבי המזבח בין דבר כשר בין דבר פסול (6) למה מפיסין למה מפיסין כדאמרן אלא למה מפיסין וחוזרין ומפיסין אמר רבי יוחגן כדי יולהרגיש כל העזרה

מדם החטאת על קיר המובח (מקרא ה): בעולה העוף. כתיב מילוי ומלק את ראשו והקטיר המובחה ונמלה דמו על קיר המובח

(ויקרה h): והמקטיר. שהעולה כליל היה: והמנסך שלשם לוגין. שהיא פחות שבנסכים רביעית ההין לכבש. ואילו תרומת הדשן

לא קתני והיינו כרב: בין דבר פסול. בהנך פסולין שפסולן בקודש דאם עלו לא ירדו משום הכי חשיבא הקטרה: כדאמרן.

שהיו באים לידי מחלוקת: למה מפיסין וחוזרין ומפיסין. למה נאספין לפיים ארבעה פעמים ביום כדתנן במתניחין יפיסו על כולן באסיפה ראשונה מי יזכה לזה ומי לזו: להרגיש. להשמיע קול המון עם רב כמה פעמים שהוא כבוד למלך שנאמר בבית

אלהים וגו': במה מפיסין. מה היו לובשין אותם הנאספין לפיים בגדי חול או בגדי קדש: בבגדי חול. והזוכה לעבודה פושט ולובש בגדי קדש: דחמסי ועבדי. אף על פי שלא זכו בגורל: מקרו ועבדי. עבודה בבגדי חול אותן שזכו לפיים: לחונים. שמשין: באוחס

שנאמר 3אשר יחדיו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש במה מפיסין רב נחמן אמר

ומוליאן: אי הכי ועבדתם נמי מבית לפרוכת כ דעבודה תמה. כגון נתינת קטורת על האש: ולא שיש אחריה עבודה. הולכת כף ומחתה שיש אחריה חפינה והקטרה : ועבדתם הדר ערביה. לענין עבודה תמה שהוי"ו מוסיף לענין ראשון אבל עבודת מתנה לא מיהדר אלא אמבית לפרוכת דלקמיה דלא כתיב ביה וי"ו: עבודת סילוק בהיכל. והיא עבודה תמה כגון דישון מזבח הפנימי והמנורה ללוי מהו: מבית לפרוכת הוה ליה למיכתב. וכתיב ולמבית לפרוכת לעשות היכל כבית קדשי הקדשים ופטור על עבודת סילוק: אלא מעתה. דעבודת ס׳ מתנה מיחייב בהיכל זר דמרביה ולמבית: זר שסידר. לחם ליחייב מיתה ואמאי למרינן לעיל ד' עבודות ותו לא: איכא מידור בויכין. בתריה כדכתיב (ויקרא כד) ונתת על המערכת לבונה זכה ולאו עבודה תמה היא: איכא סילוק והקטרה. עדיין לא נגמרה עבודתה עד שבת הבאה שיסלקנה ויקטיר הבזיכין: שסידר את המנורה. בבוקר היו מסלקין את הנרות של זהב מן המנורה לקנח אפרן יפה וחוזרין וקובעין אותם בה והרי עבודה תמה: הנתת אליתא. הנתת קיסמים דקים אם הוצרך להצית על המובח באחת מן המערכות כגון שקרבה מערכה לכלות שנשרפה כל המדורה: ובכלי שרם. שיהה לובש בגדי כהונה ארבעה אם כהן הדיוט הוא ואם כהן גדול הוא שמונה שהרי נאמר כאן

הכהנים וכל מקום שנאמר בני אהרן

הכהנים בכהונם משמע בבגדי

כהונתם: שסידר המערכה. עלים:

איכא בתרה סידור שני גזירין.

דילפינן להו לקמן (דף כו:) מקראי:

איכא סידור אברים. דתמיד בתריה

וכל זה מעבודת הסידור הוא:

בהת פליגי. רב ורבי יוחנן רבי

יוחנן סבר סידור שני גזירין עבודה

תמה היא שסידור מערכת עלים

תמה וגומרת היא בה וסידור

האברים תחילת סידור אחר הוא

ורב סבר לאו עבודה תמה דשם

סידור אחד הוא: זריקת דם.

המובח בחוץ: בין לפנים. הואה

שעל הפרוכת: בין לפני ולפנים.

שעל בין הבדים דיום הכפורים:

בחטאת העוף. כתיב הואה והוה

ולמבית לפרוכת. אפסיק בין כללא לפרטא מבית לפרוכת הוא

דעבודת מתנה כגון הזאות שבין הבדים דיום הכפורים ונתינת

קטורת על האש: ולא עבודת סילוק. כגון הולאת כף ומחתה

תום' ישנים (המשך) דממעט לקמן. אמר קרא ולמבית לפרובת. חימה לרבנו אלחנן לרב אמאי אינטריך למבית לפרוכת. י"ל דס"ד כיון שעבד לפני ולפנים יהא חייב דאפילו בביאה ריקנית יש לו לור להתחייב אם היה מזיד. וכן פי' ה"ר יוסף. הא בחוץ אפילו עבורת

סידוק. תימה לרבנו אלחנן כיון דבחוץ לא כתיב כלל מיעוטא לעבודת סילוק אפילו בהולאת הדשו. ליחייב עבודה חשובה היא אין לנו לחייב בה זר בלא מיעוט כמו שניב... לקמן בסוף פירקין [כז, ב ייי יידודת לילה. יקיק להין בייקן בייק ד"ה וכין גבי עבודת לילה. עבודת סילוק בהיבל עבודת סילוק בהיכל מהו. תימה לרכינו אמאי לא פשיט דפטור מדלא חשיב להו לוי לעיל, וליכא למימר משום דלא איירי אלא במזבח החיצון, דהא פריך בסמוך זר שסידר השולחן ליחייב, אלא פשיטא דלא מיחייב מדלא מני אין עבודה אח"כ. מ"מ טין עבודים מחייב, מייתו סידור לחם הפנים עבודת סידור השולחן היא, ועבודת סידור השולחו לא נגמרה למקטיר כזית שחייב מיתה, שכל זית הקטר חשוב בפני עלמו הוא. הצתת אליתא עבודה היא. ומ"מ לא מיחייב דאיכא בחרה סידור

63೮ עולה מאיליה. אבל ומכתת באלימת) [הלכמת האלימת] איכא אש גדול. אבל מימה לה"ר יוסף כיון דהדלקה לאו עבודה היא אמאי כמיב בה כהן דכמיב [במדבר ח, א] דבר אל אהרן ואל בניו בהעלותך את הנרות וגר. והמזה בחמאת העוף. ה"ר הו מלי למימר והמולה במטאת העוף, אלא דפליגי בה אמוראי בפ" שני דמעילה [ח, ב] אם מעכב בה מילוי. תגיא בוותיה דאוי ז' הואות. וכ"ש זריקה.

ין לייני. ורב לא חשיב להו, דבכלל וריקה הן. עבודת פתנה אין עבודת סידוק דא. ותימה אייכ לכל למה לי, דהא תרי ריבויי איכא, לכל דבר לרבות עבודת סילוק וז' הואות מדהוה ליה למיכתב לישנא אחרינא דלא הוה מרבי מידי, אבל השתא דדרשת כלל ופרט חד אתא לוי הואות אבל אידך לנחאי אתא. ושמא השתא אינו דורש מדבר לכל דבר שני ריבויין. **עבורת ס'דו**ק א**א.** בלא כלל ופרט לא מצי לאקשויי מידי עבודת מסנה למאי אתא, דאיכא למימר דאתא למטוטי הוצאת הדשן ועבודת סילוק בהיכל